

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 4. listopada 2017. [\[Multimedia\]](#)

„Budno očekivanje“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ću se zadržati na onoj dimenziji nade koja je budno očekivanje. Tema budnosti jedna je od niti vodilja Novoga zavjeta. Isus govori svojim učenicima: „Neka vam bokovi budu opasani i svjetiljke upaljene, a vi slični ljudima što čekaju gospodara kad se vraća sa svadbe da mu odmah otvore čim stigne i pokuca“ (Lk 12, 35-36). U ovom vremenu koje slijedi nakon Isusova uskrsnuća, u kojem se izmjenjuju trenuci radosti i tjeskobe, kršćani nikada ne miruju. Evanđelje preporučuje da budemo poput slugu koji nikada ne idu spavati, sve dok se gospodar ne vrati. Ovaj svijet zahtijeva našu odgovornost, a mi je preuzimamo na sebe u punini i s ljubavlju. Isus želi da naš život bude radišan, da nikada ne popustimo u budnosti, kako bismo sa zahvalnošću i čuđenjem prihvatili svaki novi dan koji nam daje Bog. Svako je jutro prazna stranica koju kršćanin počinje ispisivati dobrim djelima. Mi smo već spašeni Isusovim otkupljenjem, no sada čekamo puno očitovanje njegova gospodstva kad će Bog biti sve u svima (usp. 1 Kor 15, 28). Ništa nije sigurnije, u vjeri kršćana, od toga „sastanka“, tog susreta s Gospodinom, kada bude došao. A kada dođe taj dan, mi kršćani želimo biti poput onih slugu koji su proveli noć opasnih bokova i upaljenih svjetiljki: trebamo biti pripravnici na spasenje koje dolazi, spremni na susret. Jeste li razmišljali o tome kakav će biti taj susret s Isusom, kad bude došao? Bit će to susret, beskrajna radost, velika radost! Moramo živjeti u iščekivanju toga susreta!

Kršćanin nije stvoren za dosadu, već eventualno za strpljivost. Zna i da je u jednodimenzionalnosti određenih dana koji su svi odreda isti skriveno otajstvo milosti. Ima osoba koje ustrajnošću svoje ljubavi postaju poput zdenaca koji navodnjavaju pustinju. Ništa se ne događa uzalud i nijedna situacija u koju je kršćanin uronjen nije „otporna“ na ljubav. Nijedna noć nije tako duga da se zbog nje zaboravi radost koju donosi zora. A noć je najtamnija pred svitanje. Ako ostanemo ujedinjeni s Isusom, hladnoća najtežih trenutaka ne može nas zaustaviti; pa i kada bi čitav svijet propovijedao protiv nade, ako bi govorio da budućnost donosi samo tamne oblake, kršćanin zna da ta ista budućnost sa sobom nosi Kristov povratak. Nitko ne zna kad će se to dogoditi, ali pomisao da na

svršetku naše povijesti stoji Milosrdni Isus, dovoljna je da imamo vjeru i ne proklinjemo život. Sve će biti spašeno. Sve. Trpjet ćemo, bit će trenutaka koji će izazvati srdžbu i zlovolju, ali mili i moćni spomen Krista odagnat će napast da mislimo kako je ovaj život pogrešan.

Nakon što smo upoznali Isusa, naprosto moramo povijest promatrati s povjerenjem i nadom. Isus je poput nekog doma, a mi kršćani se nalazimo unutra i s njegova prozora gledamo svijet. Stoga se ne zatvaramo u sebe same, ne plačemo s melankolijom za prošlošću koju zamišljamo svu obasjanu zlatom, već uvijek gledamo naprijed, prema budućnosti koja nije samo djelo naših ruku, već koja je prije svega stalna briga Božje providnosti. Sve što je tamno jednog će dana postati svjetlo.

I mislimo na to kako Bog nikada neće prekršiti zadanu riječ. Nikada. Bog nikada ne razočarava. Njegova volja prema nama nije maglovita, već je jasno zacrtan plan spasenja: Bog „hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine" (1 *Tim* 2, 4). Zbog toga se ne prepuštamo struji događaja s pesimizmom, kao da je povijest vlak nad kojim se izgubilo kontrolu. Mirenje sa sudbinom nije kršćanska krepost, kao što ne dolikuje kršćaninu slegnuti ramenima i prignuti glavu pred sudbinom koja nam se čini neizbježnom.

Onaj tko nosi nadu svijetu nije nikada pokorna osoba. Isus nam preporučuje da ga ne čekamo prekrštenih ruku: „Blago onim slugama koje gospodar, kada dođe, nađe budne!" (*Lk* 12, 37). Ne postoji mirotvorac koji nije na kraju ugrozio svoj osobni mir, preuzimajući na sebe tuđe probleme. Pokorna osoba nije graditelj mira već lijena osoba sklona lagodnom životu. A kršćanin je graditelj mira kad se upušta u rizik, kad ima hrabrosti preuzeti na sebe rizik kako bi donio dobro, dobro koje nam je Isus donio, koje nam je dao kao blago.

Svakoga dana života ponavljajmo onu molitvu koju su prvi učenici, na svojem aramejskom jeziku, izražavali riječima Marana tha, a koje nalazimo u posljednjem retku Biblije: „Dođi, Gospodine Isuse!" (*Otk* 2, 20). To je refren svakoga kršćanskog života: u našem svijetu ne trebamo ništa drugo već Kristovo milovanje. Koje li milosti ako, u molitvi, u teškim trenucima ovoga života, začujemo njegov glas koji odgovara i umiruje nas: „I evo, dolazim ubrzo!" (*Otk* 22, 7)!

Papini apeli

Idući petak, 13. listopada, zaključuje se obilježavanje stote obljetnice posljednjih Gospinih ukazanja u Fatimi. Pogleda uprta u Gospodinovu Majku i Kraljicu misija, pozivam sve, posebno u ovom mjesecu listopada, na molitvu krunice na nakanu za mir u svijetu. Neka molitva prodrma najokorjelije duše da „odagnaju nasilje iz vlastitog srca, iz svojih riječi i djela, i [da] izgrađuju nenasilne zajednice koje se brinu za naš zajednički dom. Ništa nije nemoguće ako se obratimo Bogu u molitvi. Svi možemo biti mirotvorci" (Poruka za Svjetski dan mira, 1. siječnja 2017.).

Istoga dana, 13. listopada, obilježava se Međunarodni dan smanjenja prirodnih katastrofa. Ponavljam svoj usrdni apel za očuvanje stvorenog svijeta sve pažljivijom skrbi za okoliš. Potičem, k tome, ustanove i sve one koji imaju javnu i društvenu odgovornost da sve više promiču kulturu koja će imati za cilj smanjenje izlaganja prirodnim nepogodama i opasnostima koje one nose. Neka se konkretnim djelima, koja imaju za cilj proučavanje i obranu zajedničkog doma, sve više smanjuju opasnosti za najranjivija pučanstva.